

အောင်မြင်
စာပေ

ချစ်

နှလုံးသားတစ်ခု
နီခြင်း

အခန်း(၁)

"အဟမ်း..ဟမ်း.."

ကားထဲကထွက်လိုက်တာနှင့် ဟိုတယ်လ်ကိုမော့ကြည့်ပြီး အသက် ရှုကျပ်သွားသည်။ ။ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်စန့်စန့်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုတည် သည် တင်းသည် မမည်သော ဟန်ပန်တွေတင်လိုက်၏။

"အဟမ်း..ဟမ်း.."

"ဘဝင်.."

"ဘာလဲ.."

လေးမြတ်က သူမမျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်ပြီး အနားပိုကပ် လို က်ကာ.. ၊

"ခဏ ခဏ..ဘာဖြစ်လို့ အဟမ်းနေတာလဲ.."

"မှတ်ထား..အဲ့ဒါချောင်းဟန့်တာ.."

"သိတယ်..လုပ်ချောင်းကြီးမို့လို့ မေးတာ.."

"ငါဟိုတယ်လ်ထဲဝင်ရမှာ လန့်နေလို့ .."

"ဟိုတယ်လ်ကိုလာတာ မဟုတ်ဘူး ..မင်္ဂလာဆောင်လာတာ.."

"လေး.."

လေးက ပြောပြီးလှည့်ဝင်သွားသည်။ ။ ဘဝင်က လက်ကိုဆွဲထားကာ

"ငါ့ကိုကြည့်ပါဦး..လှရဲ့ လား.."

"လှပါတယ်ဆိုမှ .."

"ငါ့လည်ပင်းကဟာ စိန်နဲ့ တူရဲ့ လားလို့ .."

"တူတူမတူတူ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားဘူး.."

"လေး.."

"ဟဲ့..ဘာလဲ၊ ငါ့အပြန်ကမုန်းပွင့်ဝင်ချင်သေးလို့ မမီဘဲနေတော့မှာ ပဲ.."

"

"ငါ့ကိုကြည့်စမ်းပါ..ဟိုလူကြီး သဘောကျလောက်စရာရှိရဲ့ လား.."

"ကျွတ်..ဘဝင်ရယ်.."

"ငါ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါ့မလားလို့ .."

"ဟိုလူကြီးသဘောကျကျ မကျကျ နင်သိချင်းဆိုရမှာ ပဲ ပူမနေနဲ့ ..
သူတို့ က အသံကဒုတိယ..ချောဖို့ လှဖို့ က ပထမ.."

"ဒါဖြင့် ငါလှတယ်ပေါ့.."

"ဪ..ကဲ.."

ပြောနေရင်း မင်္ဂလာခန်းမထဲကို ဝင်လာမိကြသည် ။ ကြည့်လိုက်
တော့ စားပွဲတိုင်းမှာ လူပြည့်မနေဘဲ တစ်ချို့ဝိုင်းတွေမှာ တစ်ယောက်မှ
မရှိ တာ လည်း တွေ့၏။

ရှိနေသမျှ လူတွေကလည်း ဝတ်စားထားလိုက်တာ မီးရောင်အောက်
မှာ မျက်စိကျိန်းလောက်ပါ၏။

"ဟော..သမီးတို့ လာကြ.."

"ရှေ့နေကြီးတို့ ပါလား.."

ကိုယ့်ကိုသိတဲ့ လူက ကိုယ့်ဆီလာကြိုသည် ။ မသိတဲ့ လူကလည်း သိ
တဲ့ လူဆီကို တန်းသွား၏။

"ဘယ်လိုလဲသမီးရဲ့ ..သမီးတို့ ဆိုင်ကို အားကိုးကာမှ .."

"ဟုတ်ပါတယ်အန်တီရယ်..ဒီနေ့ကျမှ သုံးပွဲတောင်လက်ခံထားတာ
ဖြစ်နေလို့ ပါ..အဲ့ဒါကြောင့် တောင်းပန်ရအောင် လာခဲ့တာပါ.."

"ဪ..ရပါတယ်သမီးရယ်၊ ပရီဝယ်ဒင်တုန်းက သမီးပြင်ပေးခဲ့တာ
အရမ်းလှနေတာပဲဟာ..ထိုင်သမီး..သူက.."

"သူက လေးရဲ့ သူငယ်ချင်း.. ရပ်ဆွေရပ်မျိုးပါအန်တီ၊ နာမည်ကဘ
ဝင် ပါ.."

မိတ်ဆက်ပေးတော့ ရယ်ပြသည် ။ ဘဝင်ကလည်း ရယ်ပြသည် ။ သို့
သော် ဘာတွေသောကဖိစီးနေသည် မသိ..၊

"ဘဝင်.."

"ဘာလဲ..ငါ့စကက်က အန်ဒါအပေါ်တက်နေလို့ .."

"ဟင်.."

ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ ရိုးတိုးရွာတဖြစ်နေသည့် ဘဝင်ကြောင့် လေးစိတ်
ညစ်သွားသည် ။ ဆင်စွယ်ရောင် ပိုးပျော့ဂါဝန်လေးက ကိုယ်ပေါ်မှာ က
ပ်ချပ် နေကာ ခြေဖမိုးလေးပေါ်မှာ ပုံနေသည် ။

ကျောမရောက်တရောက် ဆံပင်လှိုင်းတွန့်လေးတွေကို ဒီတိုင်းဖား
လျား ဖြန့်ချထားကာ ရွှေရောင်နားဆွဲရှည်က ပခုံးထိရှည်ကျနေ၏။ ဖိန

ပ်က လည်း ဆင်စွယ်နဲ့ ရွှေရောင်လေး ရောနေလျက်.. ၊

"လှနေတာပဲဘဝင်ရယ်..အပါးသားလေးဝတ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အန်ဒါတက်နေလည်း ဘာဖြစ်လဲ..ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး.."

"နင်က မိန်းမချင်းမို့မမြင်ပေမယ့် ယောက်ျားတွေကတော့ မြင်မှာ ပဲ. ဒီမှာ လိပ်တက်ပြီး ပေါင်မှာ ဖုဖုကြီးဖြစ်နေတာ.."

"အဲ့လောက်တက်နေရအောင် နင်ကစကက် မပြီး ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ.."

"အိမ်သာဝင်ခဲ့တာ.."

သေလိုက်လို့ သာ အော်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။ ဘဝင်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘာလုပ်လုပ် ပြောစရာတစ်ခုခုအမြဲကျန်သည် ။ ဧည့်ပရိတ်သတ်တွေ အပြုံးကိုယ်စီ နှင့် သူ့ထက်ငါအလှတွေ ပကာသနတွေ အပြိုင်ကြဲပြီး တဖွဲဖွဲဝင်လာနေကြ သည် ။

လူတွေများ လာသလောက် သူ့မှာ သောကတွေပွားပြီး မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် .. ၊

"ငါ အိမ်သာ..အဲ့..တိုင်းလက်သွားလိုက်ဦးမယ်.."

"ဘဝင်.."

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ခေါ်ပြီး လှမ်းဆွဲမိမလို ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော် ဆွဲလည်း မိလိုက်မှာ မဟုတ်သော လျင်မြန်ခြင်းမျိုးနှင့် ဘဝင်ကထွက်သွားပြီဖြစ် သည် ။

ခေါ်လာတုန်းကတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေပေးမယ့် သူဌေးနဲ့ ကို ဒီလိုနေရာမှာ ချိန်းရသလားဆိုပြီး ညည်းလိုက်တာ ခိုသံပေါက်လေသည် ။ ဆီခိုး

နား ဟိုတယ်လ်ဆိုတော့ တီကိုဆားနဲ့ တို့ သလိုဖြစ်လျက်..၊

"ငါက ရန်ကုန်မှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ဒီလိုနေရာမှာ တော့ ပွဲမတက် ဖူးဘူးလေ..ပြီးတော့ သူများ ဟာတွေဝတ်ပြီး တက်ရမှာ ခြေလှမ်းမှားမှာ တော့ ကျိန်းသေပဲ.."တဲ့ ..၊

ခုထွက်သွားတဲ့ ပုံကတော့ ခြေလှမ်းမမှားသည့် ပြင် ဂါဝန်စလေးနှစ် ဖက် မကာ တလွှားလွှားနှင့် မြန်မှ မြန်..၊

"သမီးရေ..ဒီမှာ သမီးတို့ နဲ့ စကားပြောဖို့ မိတ်ဆွေတွေ.."

သတို့ သမီးရဲ့ အဒေါ် ဒေါ်ခင်မမက ဧည့်သည် နှစ်ယောက်ကို သူမ တို့ စားပွဲမှာ ပဲ နေရာပေး၍ စကားတွေပြောနေသေးသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာခင် မှာ ပဲ မင်္ဂလာပွဲစခဲ့လျက် ပန်းကြဲသည့် မိန်းမလှလေးဦး ဆောင်ကာ သတို့ သား သတို့ သမီးပွဲထွက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဘဝင်တစ်ယောက်တည်း တျိုင်းလက်ရှာရင်း ဖက်ဖက် မောနေခဲ့ပြီး..၊

"ကဲ..ဒီတစ်ခါ အပေါ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝမလုပ်တော့ ဘူး..ကုန်ပါပြီ၊ ချွေးတွေပြန်တာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး.."

မှန်ချပ်ကြီးရှေ့ပြေးတော့ ဒေါက်ဖီနပ်က တဒေါက်ဒေါက်မြည်၏။ မှန်ရှေ့မှာ စကားပြောရင်း တက်ခေါက်တော့ ဘေးမှာ လာရပ်သည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်၏။

"အဟွန်း..ဒီမှာ အစ်မ တစ်ဆိတ်လောက်ကြည့်ပေးစမ်းပါ..."

"ဟင်.."

"သူများ မျက်နှာ မိတ်ကပ်တွေကွက်ကုန်ပြီလားဟင်.."

"မကွက်ပါဘူး..လှပါတယ်.."

"ဟုတ်လား.."

မှန်ထဲမှာ လည်း မြင်နေသားနဲ့ သူများကလှပါတယ်ဆိုမှ ကျေနပ်သွား သည် ။ သူမပြန်ထွက်သွားတော့ မှန်ရှေ့မှာ ကျန်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးက ပြုံးနေ လျက်.. ။

"ချော်များ လဲလိုက်ရင် သေဦးမယ်..ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ ပြေးနေတာ.."

ဟု ရေရွတ်လိုက်တာ ဘဝင်မကြားတော့ပေ.. ၊

"မင်္ဂလာအခါတော် ပေးနေပြီ.."

လူတွေအားလုံး မင်္ဂလာစင်မြင့်ဆီအာရုံရောက်နေကြတုန်း ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ထိုင်ဖို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့မိစဉ်.. ၊

"သတို့ သားမောင်နေနာရီနဲ့ သတို့ သမီးအချစ်ပိုင်ကို လက်ထပ် လက်စွပ် ဆင်မြန်းပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား.."

ဟင်.. ၊ ဘဝင့်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည် ။

"သတို့ သားမောင်နေနာရီ လို့ ပြောလိုက်တာလား.."

ဝင်လာတည်းက မင်္ဂလာစင်မြင့်ကို ကြည့်လည်း မကြည့်မိ၊ စိတ် လည်း မဝင်စားနိုင်အောင် တစ်ယောက်တည်းအလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သမျှ နေနာရီဆိုသည့် နာမည်ကြားလိုက်မှ .. ၊

"ဒါ..ကိုကိုလား.."

ဘဝင်မျက်လုံးတွေ စင်မြင့်ဆီရောက်သွားသည် ။ ဗန်းကိုင်တဲ့ သူတွေ နဲ့ လက်စွပ်ဆင်မြန်းပေးမည့် သူတွေ ဝန်းရံနေသည့် အလယ်မှာ

သတို့ သားကို သေချာမမြင်ရ.. ၊ ဘဝင်စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ သိချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့ မရတော့ပေ၊ လေးရှိတဲ့ စားပွဲကို သွားထိုင်မယ့် ရည်ရွယ်ချက်က စင်မြင့်ဆီပြေးသွားမိ ခြင်းသို့ ရောက်ကာ.. ၊ လှေကားနှစ်ထစ်ထိ ပြေးတက်လိုက်သည် ။ လည်ပင်းရှည်ကြည့် လိုက်တော့ ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းနှင့် သတို့ သားရဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ မေးဖျားအစွန်းကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်၏။

ကိုကိုပဲ.. ၊ ဘဝင် နေရာမှ ရပ်ရင်း တဒင်္ဂကြက်သေသေသွားခဲ့သည် ။ သူမဘာ တက်လုပ်မှန်း မသိဘဲ လှေကားထစ်ပေါ်ထိ ပြေးတက်သွားသောကြောင့် လေး လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ထရပ်လိုက်မိသည် ။

ပြီးတော့မှ ဘေးလူတွေကို သတိရပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည် ။ ဘဝင်ကတော့ နောက်ထပ်လှေကားထစ်တွေကို ရဲတင်းသွက်လက်စွာ နင်းတက်ဖြတ် ကျော်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

"ကိုကို.."

လက်စွပ်ကိုင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးဘေးမှာ တိုးဝင်ရပ်လိုက်ပြီး..

၊

"ကိုကိုက လက်ထပ်နေတယ်ပေါ့.."

နာရီမျက်နှာမှာ အံ့အားသင့်ခြင်းကြောင့် ဘဝင်ကိုငေးကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေပါ ပွင့်ဟသွားခဲ့သည် ။

"မင်း.."

"ဟုတ်တယ်..ဘဝင်လေ၊ ကိုကိုမိန်းမ ဘဝင်.."

"သား.."

"နေနာရီ..သူကဘယ်သူလဲ.."

"သူဘယ်သူလဲကို.."

နာရီမိဘတွေ..၊

ပြီးတော့ သတို့ သမီးရဲ့ မိဘတွေ..၊

သတို့ သမီးသည် နောက်ဆုံးမေးမြန်းသူဖြစ်ရကာ၊ သူမမျက်ဝန်းတွေ က အေးစက်စူးရဲနေခဲ့လျက်..၊

"ဖြေပါဦး ကို..ဒါဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ.."

"မကြားလိုက်ဘူးလား..ကျွန်မက ကိုကိုရဲ့ ဇနီးပဲ.."

ဘဝင်က အမျိုးသမီးကြီးလက်ထဲက သတို့ သမီးအတွက် လက်စွပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူမလက်သူကြွယ်မှာ စွပ်လိုက်သည် ။ လုပ်လိုက်ပုံက ဘယ် သူ့ခွင့်ပြုချက်မှ မလို ဘာမှ မခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခုကို ဂရုမစိုက်စွာ လုပ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူမဘေးမှာ နှစ်ဖက်မိဘတွေ ဝန်းရံပိတ်ဆို့ထားလိုက်တာကိုလည်း တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ..၊

"ကိုကိုနဲ့ ဘဝင်ပြတ်စဲခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး ..မုန်းခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ်လက်ထပ်ဖို့ လုပ်နေရတာလဲ.."

"ဒီမှာ ..ဟေ့.."

"အို..သူများကိုမဆွဲပါနဲ့ .."

"မဆွဲစေချင်ရင် မင်းခုချက်ချင်းထွက်သွားလိုက်စမ်း.."

လက်တစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်၍ ဆွဲထုတ်မလိုခံလိုက်ရမှ ဘဝင်နောက် လှည့်ကြည့်မိသည် ။ ထွက်သွားခိုင်းတဲ့ လူကြီးတွေရော ဆွဲထုတ်ဖို့ လက်တစ်ပြင် ပြင်နဲ့ လူတွေရော..၊

သူမဘေးမှာ လူကြီးသူမဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဝိုင်းရံလို့ ပါလား၊ ရုတ်တရက် ဧည့်ပရိသတ်တွေ သတိမထားမိအောင် ကာကွယ်နေကြတာမှန်း ရိပ်မိလိုက်ကာ..။

"ဘာလို့ ထွက်သွားရမှာ လဲ..ဘဝင်ကကိုကိုဇနီး၊ ကိုကိုမှာ သားနဲ့ မယားနဲ့ ..ကိုကိုနော် ကိုကိုနောက်ထပ်လက်မထပ်ရဘူး.."

"ဘဝင်..ဟဲ့၊ ဘဝင် ငါ့ကိုကြည့်.."

လေး လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင် လာပြီး ဘဝင်လက်လေးကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည် ။ ဘဝင်က ပြန်ရုန်းလိုက်ပြီး ဗန်းကိုင်မိန်းကလေးရဲ့ ရှေ့ကို တိုး ရပ်လိုက်သည် ။

ထိုအခါ သူမက သတို့ သားနဲ့ သတို့ သမီးရဲ့ ကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး..။

"ကိုကို ဘဝင်ကိုအရင်ဖြေ..ဘာဖြစ်လို့ ဘဝင်ကိုထားခဲ့တာလဲ၊ ကိုကို မုန်းလို့ လား.."

နေနာရီမျက်နှာမှာ တင်းခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည် ။ ဒါပေမယ့် ဘာ စကားမှ မဆို..။

"ကို.."

ဝိုင်ကလည်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ခေါ်ကာ..။

"ဒီကိစ္စနောက်မှ ဆွေးနွေးလို့ ရတယ်..အခု ဝိုင်တို့ ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဒီပွဲပြီးတဲ့ အထိ ရှေ့ဆက်မှ ဖြစ်မယ်..သူ့ကိုရှင်းထုတ်ပေးပါ.."

နာရီမျက်နှာနီမြန်းနေခဲ့လျက် စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို..။

"နေဦး..ဒီကိစ္စသားဖြေရှင်းမှ အဆင်ဆိုးမှာ .."

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လို့ သာ ဘဝင်သိထားသော နာရီမေမေ

ဒေါ်ပန်းသီရိက ဘဝင့်လက်လေးကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် တစ်ခါတည်း ဖိဆုပ်ထားလိုက်ပြီး..။

"မင်း..အန်တီနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့.."

"ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာ လဲ.."

"ပြီးရင် သားလည်း လိုက်လာလိမ့်မယ်..မင်းနဲ့ သားရဲ့ ကိစ္စကို တို့လူ ကြီးတွေ ဘာမှ မသိခဲ့တဲ့ အတွက် အဲ့ဒါတွေမင်းဘက်က ခိုင်လုံအောင် ပြနိုင် ဖို့ လိုတယ်.."

"အို..မရပါဘူး.."

ဖိဆုပ်ထားသည် ထင်ပေမယ့် ဘဝင်က တစ်ချက်တည်းဆောင့်ရုန်း ခါချပစ်လိုက်ကာ..။

"ကိုကိုနဲ့ ဘဝင်တစ်နှစ်ကျော် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်..ကိုကိုနဲ့ ဘဝင်အတွက် ခိုင်လုံပြီးသား၊ ဘယ်သူသိသိ မသိသိ.."

သူတို့ ရဲ့ ပြဿနာကို ပရိသတ်တစ်ချို့ ရိပ်မိကုန်ကြပြီး စင်ပေါ်ကို အာ ရုံတွေ စိုက်လာကြသည် ။ တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စ စင်ပေါ်ရောက်သွားကြ ရင်း လူတွေပိုမို များ ပြားသွားခဲ့၏။

ဘဝင့်အသံလေးက ဘယ်သူ့စကားသံမှ တိုးပေါက်မဝင်..။

"ဟင့်အင်း မရဘူး..ပြီးမှ ဆိုတာ ဘာပြီးမှ လဲ၊ ဒီပွဲမလုပ်ရဘူး..ကိုကိုက ဘဝင့်ယောက်ျား.."

ဇွတ်တရွတ်ပြောရင်း နာရီလက်ကိုလှမ်းဆွဲသည် ။ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်က လက်ကိုပုတ်ချပစ်ကာ..။

"မင်း ရဲတင်းလှချေလား.."

"သက်သက်ပွဲဖျက်တာလား.."

"ရဲခေါ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ.."

"နေနာရီက ဒီလောက်ရိုးဖြောင့်တဲ့ ဟာ..မဖြစ်နိုင်ပါဘူး.."

"ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လေး နယ်မှာ အကြာကြီးသွားနေသေးတယ်မို့ လား.."

စကားသံတွေ များ ပြားလာသည် ။ အောက်မှာ ထိုင်နေကြသည့် ပရိသတ်တွေ မိုးတိုးမတ်တပ်တွေ ဖြစ်လာတဲ့ အထိ ရေးကြီးခွင်ကျယ်တွေ ဖြစ်လာ ခဲ့လျက်.. ၊

"ကိုကိုပြောလေ..ဘဝင့်ကိုထွက်သွားစမ်းလို့ ပြောစမ်းပါ.."

"ဟုတ်တယ်..မင်းထွက်သွားသင့်တယ်၊ ခုထွက်သွား ဘဝင်.."

သူမအော်ဟစ်နေဆဲ နာရီစကားသံက ပြတ်သားစွာထွက်ပေါ်လာခဲ့သည် ။ ဘဝင်ရုတ်တရက် ဆွံ့အသွားခဲ့၏။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ ရှေ့တိုး၍ နာရီလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ.. ၊

"ကိုကိုထပ်ပြောဦး..လုပ်လေ၊ ဘဝင်လက်ကိုဆွဲထုတ်သွားလိုက်ပါ.. ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဆွဲထုတ်ပစ်မယ်ဆို ဒီကလူတွေဝိုင်းနှင်ဖို့ မလိုဘူး.."

အားလုံးတိတ်ကျသွားသည် ။ သတို့ သမီးအမေ မျှော်လင့်တကြီးစိုက်ကြည့်နေ၏။ နာရီအမေက ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်နေခဲ့သည် ။ နာရီကတော့ ဘဝင်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လျက် သူမကိုင်ထားသည့် လက်ကိုရုန်းထွက် လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ စင်ပေါ်ကနေ ဆင်းထွက်သွားလေသည် ။

"ကိုကို.."

"သား.."

"ဟာ..တကယ်ကြီးထင်တယ်.."

ပြောဆိုဝေဖန်သံတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်လာကြ၏။
ဗန်း ကိုင်လက်ထဲမှာ ပန်းကုံးတွေလည်း ဒီတိုင်း၊ လက်စွပ်ဘူးလေးတွေ
လည်း ရှိနေ ခဲ့လျက် သတို့ သမီးလက်စွပ်တစ်ကွင်းသည် သာ ဘဝင့်လ
က်မှာ စွပ်လျက်ပါ သွားခဲ့ပြီး.. ၊

ကျင်းပနေဆဲ မင်္ဂလာပွဲသည် .. ၊

အခန်း(၂)

"နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအတင်းဆွဲထုတ်လာတာလဲလေး..ဖယ် လွှတ်.."

ကားနားရောက်လာတော့ လေးဆွဲထားသည့် လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ လေးက ရှေ့ကပတ်သွား ပြီး ကားပေါ်တက်၍ ကမန်းကတန်းမောင်းထွက်လိုက်ပြီး.. ၊

"ကိုနေနာရီလည်း ပြန်သွားပြီလေ.. ဘာလဲ ကားဘီးဖက်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား.."

"ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုလိုက်လိုက်ပေါ့.. သူငါ့ကိုလိမ်ခဲ့တာ၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်တုန်းကတော့ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ကျောင်းဆရာလေး.."

"ဟင်.."

ကားမောင်းရင်း တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်မိကာ.. ၊

"နေနာရီတို့ ဒီလောက်ချမ်းသာတာ နင်မသိခဲ့ဘူးဟုတ်လား.."

"မသိလို့ ပေါ့..သိရင်နဲ့ ငါကမြို့တက် လာပြီး နင့်အိမ်မှာ ခိုကပ်နေပါ့ မလား.."

"မဟုတ်ပါဘူးဘဝင်ရယ်..နှစ်နဲ့ ချီပြီး ပေါင်းသင်းလာတဲ့ ယောက်ျားကို ဘယ်လိုစေ့မြစ် ဘယ်လိုအခြေအနေမှန်း မသိခဲ့ဘူးဆိုတာ နင့်အဖြစ်က.."

"ငါက ချစ်တာကိုး.."

လာပြန်ပြီ..၊

"ကိုကိုက တည်တည်တင်းတင်းကြီးနေတာ.."

"အဲ့ဒါကို.."

"အဲ့ဒီဆရာကို ရယ်အောင် ဘယ်လိုစမလဲဆိုပြီး ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အလောင်းအစားလုပ်ကြရင်းနဲ့ .."

"ဪ..မိမနိုင်ဖမနိုင်လေးတွေ.."

"အဲ့ဒီတုန်းက ပျော်စရာကောင်းလို့ လေ.."

"ကလေးတွေ ဘာတွေရပြီး ကွဲသွားတဲ့ အချိန်ကျတော့ ပျော်သေးလား.."

"ကိုကိုပဲ ငါ့ကိုထားခဲ့တာ.."

"နင့်ကို သူကမချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ရလို့ လား.."

"ချစ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ.."

ဘဝင့်အသံလေးက ကရုဏာဒေါသနဲ့ တောင် မပြောရက်နိုင်တော့တဲ့ အထိ အားနည်းကြေကွဲနေရှာလျက်..၊

"ငါက ငါ့ဟာငါနေတတ်သလိုနေတာကို ငါမနေတတ်ဘူးပဲပြောပြီး ငါ့ဆိုဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး.."

"တကယ်မကောင်းလို့ များ လား.."

"ဘာ.."

" မဟုတ်ဘူး လေ..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ မှန်တယ်ကောင်းတယ်ထင်ကြ တာပဲ.. သူနဲ့ နင် စရိုက်မတူလို့ ကွဲကြ

တာပဲဟာ.."

"ကိုကို တကယ်ရက်စက်တယ်သိလား..သူ့ကိုသူဌေးသားမှန်း ငါလုံး
ဝမသိအောင် ဖုံးဖိထားခဲ့တယ်.. ငါဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်နေတာကို ဒီတိုင်းကြ
ည့်နေခဲ့ တယ်..ပြီးတော့ ငါမကောင်းဘူးဆိုပြီး ထားသွားတာပဲ.."

"ဘယ်နေရာမကောင်းလို့ လဲ ဆိုတာတောင်မသိလိုက်ရဘူးလား.."

"ဟင့်အင်း.."

လေး တံတွေးမျိုချလိုက်မိ၏။ မင်္ဂလာဆောင်သွားပြီး ဘာမှ လည်း မ
စားမသောက်ခဲ့ရ၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာလည်း ကိုယ့်လူနဲ့
သာ သက်ဆိုင်နေကာ..

"နင် ငိုနေတာလား.."

"ငိုချင်နေတာ..မျက်ရည်ကမထွက်ဘူး.."

"ဖြစ်ရတယ်ဟယ်..မငိုချင်လို့ မထွက်တာပေါ့.."

"ငိုချင်တယ်..ငိုချင်လို့ နှာခေါင်းတွေစပ်၊ မျက်လုံးတွေပူဖြစ်လာတာ
ပေါ့.. ငါကိုကအကျင့်မကောင်းတာ၊ မိန်းမတို့ လက်နှက်က မျက်ရည်တဲ့
..ငါက မျက်ရည်မထွက်တတ်တော့ လက်နှက်မရှိတဲ့ မိန်းမလေ.."

"လက်နှက်သာရှိရင် ဒီမင်္ဂလာပွဲ လောင်ချာနဲ့ အပစ်ခံရတာထက်
ဆိုး သွားနိုင်တယ်.."

လေးကပြောပြီး ခေါင်းခါသည် ။ ဘဝင်က လှည့်ကြည့်၏။ မမြင်ရ
တော့ ကားထဲမီးဖွင့်လိုက်ကာ.၊

"နင်ကပြီးစိစိဖြစ်နေတယ်ပေါ့..ငါက မင်္ဂလာပွဲထဲက ဆွဲထုတ်ခံရတဲ့
လူ.."

"ငါတော့ နေနာရီကို နင်ဆွဲထုတ်ခဲ့တာပဲမြင်တယ်.."

"သူ့ဟာသူ ထွက်သွားတာလေ..နင်မမြင်ဘူးလား.."

"အဲ့ဒါ နင်ပြဿနာရှာလိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး လား..နင့်ကိုဆွဲမထုတ်ဘဲ သူ့ဟာသူ ထွက်သွားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ .."

"ကိုကို ငါ့ကိုဆွဲမထုတ်ဘူးဆိုတာ သိသားပဲ..ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုချစ်လို့ လို့ မထင်နဲ့ ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ကိုကိုဘယ်တော့မှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အနိုင်မယူဘူး..စကားများ ပြီဆို ငါကပဲပြေးပြေးထုတာ.."

"မခံနိုင်လွန်းလို့ ထွက်သွားတာနေမှာ ပေါ့.."

ပြောပြီး လေးက မီးပြန်မှိတ်လိုက်သည် ။ ဘဝင်ကပြန်ဖွင့်၍ .. ၊

"အဲ့ဒါတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေးရယ်.. ငါကလည်း အတင်းနာ အောင် ထုရိုက်ပစ်ပါ့မလား.."

"ခုတောင် ငါပြောသလို ဟုတ်များ ဟုတ်သလားလို့ နင်တွေးမိပြီးလန့် သွားတယ်မို့လား..လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ ဆိုပေမယ့် လူမှန်းမသိသေးတဲ့ ကလေး လေးတွေ ထုရိုက်တာတောင် မခံနိုင်တဲ့ နေရာထိရင် နာသေးတာ.."

"ငါ.."

ဘဝင် အသံလေးတိတ်သွားပြီး လမ်းဘေးကိုလှည့်ငေး၏။ လေးက မီးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး.. ၊

"ငါတမင်စနေတာပါဟာ..အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ဖြစ် မိသားစုအသိုက်မြဲပဲဖြစ်ဖြစ်..ပျက်ချိန်တန်ရင် ပျက်တာပါပဲ.."

ဟင်.. ၊

ဘဝင် ဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့..၊

"ခဏခဏ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်.. အဲ့ ခဏခဏ
ဖြစ်ချိန်တန်နေတာမျိုး ရော ရှိလားဟင်.."

"ဘဝင်ရယ်.."

စိတ်တိုသွားပေမယ့် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ သူမကို အိမ်ထောင်ပျက်ဖူး
တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ဘယ်သူထင်မှာ လဲ..၊ အလှအပကြိုက်သလောက်
ပြင် လိုက်တဲ့ အလှ..၊

ပြင်သလောက် လှနေတတ်တာလည်း ဘဝင်ပဲဖြစ်ကာ၊ စကားပြော
ကြည့်တော့လည်း တည်ငြိမ်ဖို့ ဆိုတာဝေးလို့ ကလေးဆန်ဆန်တွေးတာ
ကလေး ပြော ပြောတတ်တာတွေက ကလေးလိုပဲချစ်ဖို့ ကောင်း၏။

"ပြောစမ်းပါဟာ.. ငါတို့ က အိမ်ထောင်ပျက်သွားခဲ့ပြီးသားမို့လို့ ပြန်
ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား.."

"ဟိုမှာ မင်္ဂလာတောင်ဆောင်လိုက်ပြီဥစ္စာ..နင်က ဘာဖြစ်ချင်သေး
လို့ လဲ..""အို..မဆောင်ရပါဘူး၊ ငါဖျက်လိုက်ပြီးပြီ..အဲ့ဒီပွဲမဖြစ်ဘူး.."

အခန်း(၃)

"ဒီလိုပြောလို့ မရဘူးလေ..မင်္ဂလာပွဲက ပြီးနေပြီဥစ္စာ.."

"ကျွန်မတို့ ကလည်း မပြောချင်ပါဘူး ဒေါ်ခင်မမရယ်..ဒါပေမယ့် ပွဲမပြီးခင် အားလုံးဟိုထွက် ဒီထွက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလေ.."

"ဒီလို မပန်းသီရဲ့ .."

ဝိုင်ရဲ့ အမေဒေါ်မြမှူးက မတည်မပြုံးမျက်နှာနှင့် ကြားဝင်၍ ..၊

"ကျွန်မတို့ က မိန်းကလေးရှင်ဆိုတော့ ဒီပွဲမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကို လက်ခံပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး..အရှင်းဆုံးပြောရရင် ညက သူတို့ ရဲ့ လက်ဖွဲ့အိမ်မှာ တစ်ယောက်မှ သွားမအိပ်ကြတာမှန်တယ်..ဒါပေမယ့်.."

"သားကခုထိ အိမ်ပြန်မလာသေးဘူး.."

ဒေါ်ပန်းသီရိက မျက်နှာမသာမယာနှင့် ပြောရင်း ထရပ်လိုက်ကာ..၊

"သားအိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ လူများများ မသိကြပေမယ့် မမြ တို့ ကိုတော့ ကျွန်မတို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်.."

"ဟုတ်တယ်လေ..ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးကို မပန်းသီတို့ သဘောတူလို့ ပေးစားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး မို့လား..နောက်ပြီး ကွဲခဲ့တာလည်း သုံးလေးနှစ် ရှိနေပြီပဲ.."

"ဒီလိုလုပ်ရအောင်ဗျာ.."

နေနာရီရဲ့ ဦးလေးဖြစ်သော ဦးတင်ထွတ်က နောက်ခန်းထဲကနေ ခ

ပ် လှုပ်လှုပ်ထွက်လာကာ..၊

"အခု လူငယ်တွေလည်း မပါကြဘူး..အခြေအနေကလည်း ဆုံးဖြတ်ဖို့ လိုနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်လို့ မှ မရဘဲ..သူတို့ ချင်းတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလား.."

"ဟုတ်တယ်.."

ဒေါ်ပန်းသီရိက သဘောတူပေမယ့်..၊

"သမီးက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး .."

"ဘာကိုလဲ.."

"သူတွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး မပန်းသီ..အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့တာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတာလေ.."

"ဒါဆိုလည်း ဖြစ်နေဆဲအတိုင်း ကျွန်မတို့ ခဏတော့ ကြည့်နေသင့်တယ်ထင်တယ် မမြ.."

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မပန်းသီ.."

ဒေါ်မြမှူးက ဒေါသသံစွတ်လျက်..၊

"ကျွန်မတို့လိုချင်တာ မပန်းသီဆီက ဒီလိုစကားမျိုး မဟုတ်ဘူး .."

"မမြတို့လိုချင်တဲ့ စကားပြောပေးဖို့ လည်း အဆင်မပြေသေးဘူးလေ.."

"ဘာကိုအဆင်မပြေတာလဲမပန်းသီရယ်..ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ သိက္ခာမရှိ အရှက်မသိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းထဲ ထည့်တွေးနေရတာလဲ.."

ဒေါ်ပန်းသီရိ မဖြေနိုင်ပေ..၊

စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွားတာကတော့ သားကဒီမိန်းကလေးကို ပြတ်သား
စွာ ဥပေက္ခာမထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဘဝင်ဆိုသည့် မိန်းက
လေးကို မြင်လိုက်သည့် အချိန်မှာ သားရဲ့ မျက်နှာကို ဒေါ်ပန်းသီရိအကဲ
ခတ်ခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သားရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ရင်းနှီးလွန်းသော အံ့သြနာ
ကျင်ခြင်းကိုသာ တွေ့ရှိခဲ့သဖြင့်.. ၊

"ကျွန်မတို့ စဉ်းစားသင့်တယ်ထင်လို့ ပါ..ဒီမိန်းကလေးက ပွဲပျက်
အောင် တမင်လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့်.."

"ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး..ဖြစ်ကိုဖြစ်နေတာ.."

ဒေါ်မြမှူးတို့ ကစွတ်.. ၊

ဒေါ်ခင်မမကလည်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ၍ .. ၊

"အဲ့ဒီကောင်မလေးက လှယဉ်ချော ဆံပင် မိတ်ကပ်ဆိုင်က လေး
လေးမြင့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအိမ်မှာ ကပ်နေရတဲ့ ဧည့်သည် ..ဒီပွဲကိုလာ
တာလည်း စပွန်ဆာပေးမယ့် သူဌေးနဲ့ တွေ့ဖို့ ဆိုလား..ဘာမှန်းမသိပေ
မယ့် ဖြစ်သလိုကြုံ သလို ငွေရှာတတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်မျိုးတွေနဲ့ .."

ဒေါ်ပန်းသီရိ နားထောင်ရင်း မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့သွားကာ.. ၊

"ကျွန်မတို့ လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ စုံစမ်းထားပါတယ်..ဒါပေ
မယ့် ထားလိုက်ပါ။ သူကသားနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်.
..သား အကြောင်းသိထားလို့ အကြံအစည်နဲ့ လာပြီး ပွဲပျက်တာဖြစ်ဖြစ်.."

"ဒါကိုငြိမ်နေလိုက်ရင် ပြီးသွားရောတဲ့ လား.."

"တကယ် ပွဲဖျက်ရုံပဲဆိုရင် သူလည်း နောက်ထပ်လှုပ်ရှားလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး.."

"အဲ့ဒါနဲ့ ပဲ သူ့ဘက်ကငြိမ်သက်သွားတာကို စောင့်ပြီး ဒီလင်မယား က ပေါင်းရမယ်ပေါ့.."

"မဟုတ်ဘူး လေ.."

"ဟုတ်တယ်..စကားပြောရင်းသိ လာပြီ၊ မပန်းသီတို့ က ဒီမိန်းက လေး ဘက်ကို ထည့်စဉ်းစားနေတာပဲ..မဟုတ်မှ လွဲရော အစတည်းက ဒါလေးကချွေး မဆိုတာ သိနေခဲ့တာများ လား.."

ဒေါ်ပန်းသီရိ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည် ။
ဦးတင်ထွတ်ကလည်း တည်တင်းသွားသည့် မျက်နှာနှင့် အစ်မဖြစ်သူ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ..၊

"အဲ့ဒီလိုထင်ဖွယ်တွေရှိလာမှာ ကို ကြိုမြင်လို့ ကျွန်တော်တို့ က ဒေါ် မြမှူးတို့ ဘက်ကို အားနာနေတာပါ.. ဒီကောင်မလေးထပ်ပြီး ဆူပူလာခဲ့ ရင် ကျွန်တော်တို့ က သားရှင်ပေမယ့် သားရှင်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပါပဲ.."

"ဒါဆိုလည်း ဒီမိန်းကလေးကို တရားစွဲ လိုက်လေ.. သရေဖျက်မှုနဲ့ တ ရားစွဲပြီး တကယ်ဒုက္ခမရောက်စေချင်ရင်လည်း ခြောက်လှန့်ရုံဖြစ်ဖြ စ် လုပ်ကို လုပ်ရမှာ ပဲ..ဒီမှာ လက်ထပ်ပြီးတာက လက်ထပ်တာပဲဖြစ်ရ မယ်၊ ဒါဆိုဘယ် သူမှာ မှ ထိခိုက်ဖို့ မရှိတော့ဘူး.."

"အဲ့ဒါတွေကလည်း သေချာမှ ဖြစ်မှာ ပဲမမြဲ.."

ဒေါ်ပန်းသီရိက အပြုံးအရယ်ကင်းသည့် မျက်နှာနှင့် ရှိနေခဲ့ပြီး..၊

"မမြဲတို့ သိထားသလောက်တောင် သူ့အကြောင်းကျွန်မတို့ မသိ

သေး ဘူး.. ဒါကြောင့် သိဖို့ လိုတယ်၊ ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးထားတဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ လည်း ဒေါသထွက်တာပဲ..ဒါပေမယ့် မှားသွားလို့ မဖြစ်ဘူး.."

ဒါ ငါ့ချွေးမများ လားလို့ ..လို့ တွေးမိထားတာတော့ ရှိသည် ။ ငဲ့ညှာ ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပေမယ့် သားရဲ့ ဆန္ဒမှန်ကို သိဖို့ လိုနေသေးလို့ ဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ သားနဲ့ မယားနဲ့ လို့ ပြောသွားတဲ့ စကား.. ၊

တကယ်ပဲ ကလေးရှိနေသေးတာလား လို့ တွေးမိပြီး သားကိုဖုန်းခေါ် နေခဲ့တာ တစ်ညလုံး..၊ ကလေးရှိခဲ့တာကို သားကိုယ်တိုင် မသိတာလား၊ စိတ် နာဖွယ် တစ်ခုခုရှိလို့ ဖုံးကွယ်ခဲ့တာလား.. ၊

သားရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတည်းက ဒါကိုမပြောခဲ့တာကတော့ သေချာပါသည် ။ သားလက်ထပ်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုသော အဖြစ်တစ်ခုကြောင့် ဇနီးပါဆို ပြီး ပေါ်လာသည့် မိန်းကလေးကို တူးတူးခါးခါးမောင်းထုတ်ဖို့ ခက်နေခဲ့ခြင်း

သည် .. ၊

"ကောင်းပြီလေ.."

ဒေါ်ပန်းသီရိတွေဝေနေခြင်းမှာ ဒေါ်မြမှူးမထင်မှတ်စွာ လျှော့ချသွားခဲ့ပြီး.. ၊

"သမီးကလည်း ဒါတွေမပြောချင်သေးဘူးဆိုတော့ ဒီကိစ္စကိုဆိုင်းငံ့ စာရင်းသွင်းထားလိုက်တာပေါ့..ကျွန်မတို့ ကတော့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်တဲ့ အတွက် တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာပဲ..ပရိဝံသင်ရိုက်တည်းက လက်ထပ်ပွဲက ဖြစ်ခဲ့တာ..ခုလည်း လက်ထပ်ပွဲကျင်းပခဲ့ပြီးပြီ၊ မဟုတ်တစ်ချက်နဲ့ တော့ ပွဲပျက် ခဲ့ပါတယ်လို့ မကျေညာနိုင်ဘူး..မပန်းသီတို့ ဘက်

က ကျေညာမှာ လည်း လက်မ ခံဘူး..အဲ့ဒီတော့.."

ဒေါ်မြမှူးက အသက်တစ်အောင့်လောက်စကားရပ်ပြီး မျက်လွှာပင့် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ..။

"သားနဲ့ သမီးတို့ အဆင်မပြေကြသေးခင်စပ်ကြားမှာ ဘဝင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘေးမဲ့ပေးထားလိုက်တာပေါ့.."

ပြေလည်သွားကြရင် ဘာလုပ်မှာ လဲ..။

ဒေါ်ပန်းသီရိက နားမလည်သလိုကြည့်လျှင်..။

"နာရီဆုံးဖြတ်ချက်က ဒီမိန်းကလေးဘာဆိုတာ သိရမှာ ပဲလေ.. ခေတ်က အင်တာနက်ခေတ်၊ သတင်းတစ်ခု စကားတစ်ခွန်းက ရေစီးကြောင်းပဲ ..တစ်ခုခုထူးဆန်းသွားပြီဆို အားလုံးအဲ့ဒီနောက်လိုက်ကြတော့တာပဲ..တစ် ယောက်လက်ညှိုးထောင်ရင် လိုက်ထောင်မယ်..တစ်ယောက်က လက်ခါပြရင် လိုက်ခါကြတယ်.."

ပြောရင်း ကိုယ့်စကားကို သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သေးသည်။ ။

"ဒီလိုမျိုး ပွဲဖျက်လို့ ရတယ်ဆိုတာ သတင်းကြီးသွားရင် ပိုက်ဆံရှာ ချင်တဲ့ သူတွေ အမုန်းအငြိုးနဲ့ ဒုက္ခပေးချင်တဲ့ သူတွေ အကုန်လုံးလက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လုပ်ကြမှာ .."

မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးသည် ပြုံးလိုက်မဲ့လိုက်နှင့် ရှိကာ..။

"သူများ လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်ရင်ဘယ်လိုခံသွားရမလဲဆိုတာ သင်္ခန်းစာကောင်းကောင်း ပေးပစ်ရမယ်..အဲ့ဒါကျွန်မသမီးအတွက်ရော သမက်အ တွက်ပါ ထည့်စဉ်းစားတာပဲ..ကျွန်မတို့ လည်း လုပ်ခွင့်ရှိတယ်လေ .."

ထိုစဉ် ပေါ်တီကိုအောက်ကနေ အိမ်ပေါ်တက်လာကြသော အရိပ်
တွေကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင်..။

"မမကြီး ဧည့်သည် က မောင်မောင်ရဲ့ဧည့်သည် ဆိုလို့ လိုက်ပို့တာပါ
.."

ခြံစောင့်က ရိုက်ချိုးစွာပြောခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေ
ကြသူတွေအားလုံး ထိုင်ရာကနေ တဖြည်းဖြည်းထရပ်လိုက်မိကြသည် ။
မျက်လုံးတို့ သည် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးရယ်..ဘဝင်ရယ်..ကလေးလေး
တစ်ယောက်ရယ်ကို ပြူးပြဲငေးနေမိကြလျက်..။

အခန်း(၄)

"ဘဝင်.."

အားလုံး၏ နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းကို နှုတ်ခမ်းတွေလှုပ်သွားခြင်း
ကြောင့် သိလိုက်ကာ..၊

"ဘဝင် ကိုကို့ဆီလာတာပါ.."

"ဟေ့..ဒီမှာ .."

ဒေါ်မြမှူးတို့ ညီအစ်မက တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ထွက်လာကြလျက်၊

"မင်းကို ဒီလိုတွေလုပ်ဖို့ ဘယ်သူခိုင်းထားတာလဲ.."

ဘဝင်က ရှိနေသည့် လူတွေကို လူစုံအောင်လိုက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့
မှ ဒေါ်မြမှူးကို ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ..၊

"အန်တီက ဘဝင်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ဘာလိုလို့ လဲ.."

"ဘာ.."

"ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူမဟုတ်ဘဲနဲ့ အပိုတွေမပြောချင်လို့ .."

"ဟေ့..စကားလုံးက ကိုယ်နဲ့ တန်ရာတန်ရာပြော.."

ဘဝင်က ပြောတဲ့ အတိုင်းတကယ့်ကို ဘယ်သူမျှန်နှာမှ မကြည့်
တော့ ဘဲ ကလေးလက်ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းထိဝင်သွားခဲ့၏။ ဒေါ်ပန်းသီရိနဲ့
ဦးတင်ထွတ် တို့ မောင်နှမကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးနေရင်း ပါးစ

ပ်အဟောင်းသားနှင့် မှ င်တက်မိသလို ဖြစ်နေကြလေသည်။ ။

ဘဝင်က ကြိုးချိတ်သာသာ အဝါနုရောင်အပါးသားနှင့် နှစ်ထပ်ဂါဝန် ပျော့လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ။ ခြေဖမိုးပေါ်ထိ ခပ်ဝဲဝဲကျနေသော ဂါဝန်အနား စမှာ စီးကွင့်လေးတွေ သီးထားသဖြင့် ပိုးသားလေးတွေ ကွပ်ထားသလိုလက် နေကြ၏။

ဆံပင်က လှိုင်းထနေသောကြောင့် နောက်မှာ ခပ်မြင့်မြင့် စည်းတင်ထားတော့ ပွပွနဲ့နဲ့လေး ရှိနေကြသည်။ ။ ဆင်စွယ်နဲ့ အဝါကျားသော ကြိုးရှည် ဘေးအိတ်လေးလွယ်ထားကာ ဖိနပ်ကလည်း ပုံတော်ဖိနပ်အဝါလေးပဲ ဖြစ် ၏။ ကလေးကျတော့ ချည်ပျော့ပုဆိုးကွက်စိပ်လေးနှင့် ခါးပတ်လေးပတ် ပေးထားသည်။ ။ အတွင်းခံစတစ်ကော်လံ အဖြူလေးမှာ အဝါနုရောင်တိုက်ပုံလေး ဝတ်ပေးထား၏။

ထို့ပြင်ရွှေအိုရောင် မှောင်နေသော ဆံပင်ကောက်ကောက်လေးတွေကို ဘိုကေးလေးပေါ်အောင် သေချာဖီးထားပေးသဖြင့် ကလေးအရွယ်လေးနဲ့ ပုဆိုး တိုက်ပုံက အရုပ်လေးနဲ့ တူနေလေသည်။ ။

ပြီးတော့ ကလေးငယ်လေးမို့ ချစ်စရာလေးဖြစ်နေသည်။ ။ ပိုပြီးချစ်ဖို့ ကောင်းနေတာက နေရာရီနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူသော မျက်နှာလေးကြောင့် ..၊

"ဒါ..ဒါလေးက.."

"ကိုကိုသားလေးလေ..သားက အင်္ဂါသားမို့လို့ စက်နာရီလို့ ပေးထားတယ်..အိမ်မှာ ဆို ကိုကိုငယ်လို့ ပဲခေါ်ကြတာလေးလေးရဲ့ ..ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ကိုကိုနဲ့ အရမ်းတူတဲ့ ကိုကိုပေါက်စလေးဖြစ်နေလို့ လေ.."

ဒေါ်ပန်းသီရိတို့ ရဲ့ ဝင်းလက်နေသည့် မျက်လုံးတွေကိုမြင်ကာ ဒေါ်

မြမှူး ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒီလိုပုံစံနဲ့ နောက်တစ်ခေါက်လာလိမ့်တာလား မယ်ဘဝင်.."

နောက်ကျောက ကဲ့ရယ်သံကြောင့် ဘဝင့်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ
ဖျော့ကျသွားခဲ့၏။ ဒေါ်မြမှူးက ဘဝင့်ကို
နောက်ကနေခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့် ပြီး မျက်နှာရှေ့ထိ လာရပ်ကာ..၊

"နာရီနဲ့ တူတဲ့ ကလေးကိုတော်တော်ရှာလာရတဲ့ ပုံပဲ.. ဒါပေမယ့်
မင်း ပုံစံကတော့ ကလေးအမေရုပ်မထွက်ဘူးနော်.."

"ကဲ့ရယ်တာပေမယ့် ကျေးဇူးပဲအန်တီ..ဒါပေမယ့် ဘဝင်က ကိုကိုမိ
ဘ တွေနဲ့ ပဲ ပြောဖို့ လာတာ.."

"ငါက နာရီယောက္ခမ.."

"ဘဝင့်ယောက္ခမမှ မဟုတ်တာ.."

ဒေါ်မြမှူးမျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ ။ ဒေါ်ခင်မမက ဘေးမှာ ဝင်ရပ်
လိုက်ပြီး..၊

"မင်းက တော်တော်စွာတာပဲ.. ဒီအစီအစဉ်ကို အစတည်းက
ဘာပြော မယ်..ဘယ်လိုရှက်ကြောဖြစ်မယ်ဆိုတာတွေ တစ်ခါတည်း ပ
ရိုဂရမ်ရေးလာ တာလား.."

"ပရိုဂရမ်ရေးနေဖို့ မလိုပါဘူး..ကိုကိုကအစတည်းက
ဘဝင့်ယောက်ျားပဲဟာ.. ခုမှ တော်စပ်ရမယ့် သူတွေကတော့ ပိုင်ရှင်ပေါ်
လာတာမြင်ပြီး လက်ဖျားခြေဖျားအေးချင် အေးနေမှာ ပေါ့.."

"အံ့မာ.."

"ဒီမှာ ကိုကိုသား..သူတို့ ကသားရဲ့ အဘွားနဲ့ အဘိုး၊ အန်တီတို့ က

ပွေ့ချီလိုက်ပြီး..၊

"ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်တာကတော့ အားလုံးအေးဆေးထိုင်ပြီး.."

"မလိုပါဘူး..ရှင်တို့ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ ပြောချင်ဆိုချင်တာတွေ ရှိနေပြီ မှတ်လား..ကျွန်မတို့ ပြန်မယ်.."

ဒေါ်မြမှူးက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ကျန်ခဲ့သည့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုခပ် ဆောင့်ဆောင့် ကောက်ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက် တောင် ကော့ကော့လေးနှင့် ကလေးကိုတစ်ချက်စောင့်ကြည့်ကာ လှည့် ထွက်သွားလေ သည် ။ ဒေါ်ခင်မမကတော့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေရင်း ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ..၊

"ကျွန်မတစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ.."

ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်ရပ်လိုက်ပြီးမှ ..၊

"အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်လာလာ..နေနာရီရဲ့ ဇနီးက အချစ်ဝို င် ပါပဲ၊ အဲ့ဒါကိုတစ်တိုင်းပြည်လုံး အသိအမှတ်ပြုပြီးသားဖြစ်သလို ပွဲပျ က်သွား တာလည်း မရှိခဲ့ဘူး.."

သူမက ဘဝင်တို့ ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး..၊

"မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲဆိုတာ နှစ်ဖက်မိဘအသိအမှတ်ပြုပြီး ထုံးတမ်း အစဉ်အလာတိုင်း ကျင်းပရတာ..ဘယ်လူကြီးမှ မသိ ဘယ်လိုအခမ်းအ နား အစဉ်အလာမှ မပြုခဲ့ဘူးဘဲ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ လက်ခံပေါင်း သင်းခဲ့ကြ တာမျိုးကို မပန်းသီတို့ လက်ခံမပေးသင့်ဘူးဆိုတာ သတိ ထားစေချင်တယ်.."

"ဟာ..ဒီမှာ ဒေါ်.."

"မောင်လေး.."

ဦးတင်ထွတ်က တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ပြောမည်ပြင်လိုက်လျှင် ဒေါ်ပန်းသီရိက တားဆီးကာ..။

"မပြောနဲ့ တော့.. နေပေစေ.."

ကားထွက်သွားသည့် အချိန်မှာ ဦးတင်ထွတ်က ကျိခနဲအံ့ကြိတ် လျက်..။

"သူများ အတွင်းရေးထိ ဝင်ပါလာတာကောင်းလား.."

ဒေါ်ပန်းသီရိကတော့ ထိုပြဿနာကို ခေါင်းထဲမထည့်တော့ဘဲ ဘဝနှင့် ဘက်ကို လှည့်ကာ..။

"မင်းကိုလည်း ဒီကလေးလေးသားနဲ့ တူနေတာတစ်ခုတည်းနဲ့ တော့တို့ လက်မခံနိုင်ဘူး ဘဝင်.."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..ဟို၊ ကိုကို့စကားထဲမှာ ဘဝင့်နာမည်ကိုတောင် တစ်ခါမှ ထည့်မပြောခဲ့ဘူးလားဟင်.."

ဒေါ်ပန်းသီရိက စိုက်ကြည့်နေပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

"သူလက်ထပ်ခဲ့တာကို ပြောတယ်..နောက်ထပ်ဘာမှ မပါဘူး.."

ဘဝင့် မျက်နှာလေးငိုငံသွားသည် ။

"မင်းနဲ့ လက်ထပ်ထားခဲ့တဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်ရှိလား.."

"ဒါတွေတော့ပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားထားမှာ ပေါ့ မမရယ်.."

ဦးတင်ထွတ်ကလည်း ကလေးကိုဆိုဖာပေါ် အသာသွားချလိုက်ပြီး မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြန်လှည့်လာသည် ။ ဘဝင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခုခေတ်မော်ဒယ်လ်တွေ ရှုံးအောင်ပြင်ဆင် လက်တောက်နေသည် က က

လေးအမေတစ်ယောက်လို့ ပြောရင် ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်ပေ..။

ထို့ပြင် ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ယောက်ျားကိုလွမ်းဆွတ် တမ်းတရင်း ကြိုးစားရုန်းကန်နေရသည့် ပုံလည်း မရှိ၊ အရပ်အမြင့်ကလည်း မော်ဒယ်လ်တွေ လို တန်းဝင်သည်။ ။

ဂါဝန်ပျော့လေး ဝတ်ထားသဖြင့် အမို့အမောက်အရှိက်အဝန်းတို့ နှင့် ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်က ကောက်ကြောင်းလေးတွေ ထင်းနေ၏။ အဝတ်အစား ရောင်အတိုင်း ဖိနပ်လက်ကောက်ကအစ ပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်းထားတာ ဘယ်မှာ လဲ ကလေးအမေတစ်ခုလပ်တစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ခြမ်းပဲ့ဘဝ..။

"သူတို့ ပြောသွားတာ နားကြားပြင်းကက်စရာတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း သိပ်လက်မခံဘူး.."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်.."

ဘဝင့်အသံလေးက တကယ့်ကိုနားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားတာမျိုး..။

ပြီးတော့ လူကိုပဲကြည့်ပြီး မဲ့ရွဲ့ခံနေရသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ငဲ့ကြည့် မိကာ..။

"ဘဝင်က ကိုကိုဇနီးပါလေးလေးရယ်.."

ဦးတင်ထွတ်အကြည့်တွေ သူမထံပြန်ရောက်လာသည် ။ ကောင်လေးက သူ့ကိုလေးလေးလို့ ပဲခေါ်သည် ။ သူမလေးကလည်း လေးလေးလို့ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရင်းနှီးသွားသလို ခံစားမိကာ..

"ညည်းကိုကောင်လေးက ဒီကအကြောင်းတွေပြောပြဖူးလား.."

ဘဝင့်မျက်နှာလေး ဆွေးရိပ်သမ်းသွားသည် ။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါလို

က် ရင်း..၊

"ဘဝင်..လေးလေးတို့ နာမည်တွေကိုတောင် မသိပါဘူး.."

ဦးတင်ထွတ် နှာခေါင်းတစ်ချက်တွန့်သွားပြီး မျက်နှာပြန်လွှဲသွား၏။
ထိုအခါ ဆိုဖာပေါ်က ကလေးထံရောက်သွားခဲ့ပြီး..၊

"ဘဘ..သားသားလေးရေသောက်ချင်လို့ .."

"ဟေ..အေး အေး.."

တင်းနေသည့် မျက်နှာကြီး ချက်ချင်းပြေကျပျော့ဖတ်သွားလျက် ပျာ
ပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်၏။

ရေပြေးခတ်တော့မလို ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဣန္ဒြေဆည်
ဖို့ သတိရသွားသလို..၊

"အဟမ်း..မိကျော့ရေ၊ ကလေးသောက်ဖို့ ရေခပ်လာခဲ့စမ်း.."

"သိပ်အေးတာ ယူမလာခဲ့နဲ့ လို့ .."

ကလေးဆီးကျင်မယ်ဆိုသည့် စကားကို ခပ်တိုးတိုးဆက်ပြောရင်း
ဘဝင့်ဆီ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ မလုံမလဲ၊ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွား
ရင်း..၊

"ဟိုမှာ ထိုင်..မင်းကိုမေးစရာတွေရှိတယ်.."

ဘဝင်က တစ်အိမ်လုံးကို မျက်လုံးဝေ့ပြီး နာရို့ကိုလိုက်ရှာ၏။ ကော
င် လေးဆိုတာ ကိုကို့ကိုခေါ်တာလား..၊

ကိုကိုမှာ အမေနဲ့ ဦးလေးပဲ ရှိတော့သည် ဆိုတာ သူမသိထားပေမယ့်
ဒီထက်ဘာမှ ပိုမပြောခဲ့ပေ၊ တောင်ကြီးမှာ တာဝန်ကျေခဲ့သော အထက်
တန်း ပြ ကျောင်းဆရာဖြစ်သည့် နေနာရီသည် တောင်ကြီးမြို့စွန်ရွာင

ယံလေးက သူငယ်ချင်း ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ အတူလာနေရင်း.. ၊
